

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 21/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. januára 2010 prerokoval sťažnosť M. M., t. č. vo väzbe, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, prezidenta Policajného zboru Slovenskej republiky, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 9/09 z 15. októbra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2009 doručená sťažnosť M. M., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, prezidenta Policajného zboru Slovenskej republiky (ďalej len „orgány Policajného zboru“), Generálnej

prokuratúry Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gv 9/09.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi a ďalším osobám bolo orgánmi Policajného zboru vznesené obvinenie v roku 2007 podľa § 296 Trestného zákona a iných trestných činov. Sťažovateľ je vo väzbe a dozor nad vykonávaním trestného konania vedie Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky. Sťažovateľ uviedol, že podaním z 25. augusta 2009 vzniesol námietku zaujatosti proti celému vedeniu Policajného zboru. Prezident Policajného zboru mu odpoveďou z 25. septembra 2009 oznámil, že nezistil dôvody na svoje vylúčenie z veci a ani celého Policajného zboru. Z toho dôvodu podal podnet generálnej prokuratúre na nesprávny postup uvedených orgánov, žiadal zrušenie príslušných rozhodnutí a nápravu vo veci. Generálny prokurátor v odpovedi z 15. októbra 2009 uviedol, že nezistil dôvody na vyhovenie jeho návrhu s konštatovaním, že postup orgánov Policajného zboru bol v súlade so zákonom.

S týmto vyhodnotením sťažovateľ nesúhlasil, v sťažnosti však výslovne uviedol, „že v danej situácii ďalší opakovaný podnet podľa zákona o prokuratúre nie je účinným opravným prostriedkom“.

Postupom generálnej prokuratúry a ním označených policajných orgánov došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, preto navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„1. Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezident Policajného zboru a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, generálny prokurátor Slovenskej republiky porušili právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Prezídiu Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezidentovi Policajného zboru a Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v porušovaní práv sťažovateľa a prikazuje sa im vo veci konať.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi ako primerané finančné zadostučinenie peňažnú sumu vo výške 5 000 €, ktorú mu je povinný zaplatiť Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezident Policajného zboru a sumu vo výške

5 000 €, ktorú mu je povinná zaplatiť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, generálny prokurátor Slovenskej republiky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Prezídium Policajného zboru Slovenskej republiky, Prezident Policajného zboru a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, generálny prokurátor Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy konania Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky za ustanoveného advokáta do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal postup generálnej prokuratúry sp. zn. VII/2 Gv 9/09 z 15. októbra 2009 pri vybavovaní jeho sťažnosti proti postupu orgánov Policajného zboru.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Stanovisko generálnej prokuratúry, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, je plne v súlade s právomocami prokuratúry v danej oblasti. Generálny prokurátor je oprávnený na úkony podľa procesných predpisov v rámci svojej právomoci a je oprávnený vybavovať aj opakovaný podnet.

Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach judikoval, že považuje podnet a taktiež aj opakovaný podnet podľa § 34 ods. 1 a ďalších ustanovení zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov za účinný prostriedok ochrany namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu v trestnej veci (IV. ÚS 80/03).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

V danej veci si sťažovateľ bol vedomý toho, že bolo jeho právom podať opakovaný podnet, v sťažnosti však výslovne uviedol, že to nepovažuje za účinný opravný prostriedok, preto opakovaný podnet nepodal, ale podal priamo sťažnosť na ústavnom súde.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ nepostupoval podľa príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, aj keď opakovaný podnet zakladá povinnosť prokurátora aj

nadriadeného prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi. Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru a skutkového stavu ústavný súd odmietol sťažnosť pre nedostatok svojej právomoci už po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2010